

JUHLAKANTAATTI

YLIOPPILASKUNNAN UUDEN

OSAKUNTATALON
VIHKIMISJUHLASSA

YLIOPPILASTALON JUHLASALISSA

MARRASKUUN 26:NA 1910,

YLIOPPILASTALON VIHKimISEN NELJÄN-
TENÄKYMMENENTENÄ VUOSIPÄIVÄNÄ.

KUOLEMATTOMUUDEN TOIVO

KIRJOITTANUT
EINO LEINO

Kaupunki nukkuu,
paukkaa pakkasen harmaja henki.
Yön äänet hukkuu,
turtuvat tuskat jo ihmisienki.
Kuu kumma valvoo,
leimuavat tähtien tulikirjat yössä.
Tähtiä palvoo
mies yksinäinen, mi istuvi työssä.

Kuuhut katsoo akkunasta:
„Tuollapa on kiire vasta!
Ehdit hautaan helpommalla,
nukkumahan nurmen alla.
Ijäisyys on kylmä käsi,
taittaa tarmos, elämäsi,
menet niinkuin meren laine,
katoat kuin kaikki aine,
Kuihtuvat sun henkes heelmät,
haihtuvat sun taitos teelmät,
turha tääll' on työ ja taisto,
varma yksin elon vaisto,
varma maailmoiden rata.
Valaisetko maailmata?“

„Älä luule, ylpeä yölamppu taivaan,
yksin että loistat sa maan valjun vaivaan,
älä luule, tähti, mi tuikat talvi-yössä,
olevasi ainoo, mi tääll' on valon työssä:
työlamppu palaa,
ihmishenki ikävöi,
sähkön valta säkenöi,
tunne suuri suitsuaa ja haave heljä halaa.“

Ilkkuu jääkukka ikkunalta:
„Etsijä, etkö huomaa,
että aivosi kehräävät jo
hulluutta tuulen tuomaa?
Elon riemu on ensimmäinen,
toinen kuoleman pelko,
turha muuta on tutkistella,
sulla jos niist' ei selko.
Katso, maailma kaikki nukkuu,
paina itse pääsi,
herää huomenna, nauti, naura,
tartu elämäsi!
Kerran vain ne viittovat sulle
toiveet ynnä muistot,
kerran vain ne kukkivat sulle
hekkuman heelmäpuistot,
kerran oot oman onnes loihtu,
kerran vain sytyt, sammut, soihtu,
kudo vaivasi kukkasiin,
vaivu untesi unelmiin!“

Kas kuin nousee miehen rinta:
„Enkö eläis elämätä,
koska tunnen tulisinta
tahdon ylpeyttä tätä?
Elon vaisto juuri ajaa
aatteen mailla matkustajaa,
että jatkuis hengen hetki,
vaikka päättyi päiväretki.“

Tarttuu työhönsä mietteen mies,
pyhän tahdon lies
leimuaa, kukat jäiset sulaa.
Seinät siirtyy
pitkät piirtyy
alat aatteen lentimille.
Tuonne taakse tähtisarjain
laumat orhein liekkiharjain
häntä kilvan kiidättävät,
otavaisen olkapäitse,
kärjitse Kalevan miekan,
kuulee hän kummat laulut soivan,
luulee henkensä kaikki voivan.

Näkee hän allaan
maan kuni kuoleman kartanon harmaan:
hautoja tallaa
mies pyhän toivon ja aatteen armaan.

Henkensä helmeä
etsivä ei tunne elon talvisäitä.
Kuutamo kelmeä
hälle on korkean auringon häitä.

Kesä kukkii kaunehinna,
luonnon lapset karkeloi,
juhlii metsän laaja linna,
meren kaunis kannel soi.
Kera käy hän naisen nuoren
lehtotietä lempeää,
hehkuu huiput onnen vuoren,
karkaa haave hourupää.

Katso, niinkuin pilvi kaartaa
taivaan kannen kirkkahan,
hältä murhe mielen saartaa,
tuntee kaipuun katkeran,
vaipuu aatos, äsken lieto,
silmä sumuun kyyneltyy,
tuima pyrkii ilmi tieto,
syvä niinkuin rinnan syy:

„Kesät kulkee, talvet vaihtuu,
syksyt seuraa toisiaan,
kerran viime hanget haihtuu,
astut itse alle maan.

Kukkii pääsi päällä kunnas,
astuu ihmisheimo uus,
mik' on miehen menneen lunnas,
kuolleen kuolemattomuus?"

Huojuvi heinä,
kuiskivi kukka,
virkkavi viita:
„Saapuvi syys,
heilimme jälleen,
heili ei koskaan
henkesi nuori,
halla min hyys.“

Laulavat liedot
ilmojen aallot,
armahat niinkuin
nouseva koi:
„On elo kaunis,
kauniimpi sentään
sille, ken kuoleman
voittaa voi.“

Haastavi tumman
Tuonelan herra,
turpehen alta
ankara mies,

säikkyvät aallot,
tummuvat metsät,
sammuvi päivän
lempeä lies:

„Voita ei kenkään
valtoja kuolon,
nuoret ja vanhat
kaikki ma voitän,
kaikki ma korjaan,
kaikki ma peitän
kuin pyhä yö.“

Yhä nousevi hän, ikimietteen mies,
ei lannista hänt' elon ankaran ies,
ei häälytä häntä se kuoleman kuoro,
hän tuntee, on hällä nyt voittajan vuoro,
halu hällä on hehkuva, sammumaton,
hän pyrkivi aatteensa aurinkohon,
hän murtavi allensa maalliset lait,
hän tuntonsa tuskille huutavi: vait!
hän käy yli hellimmän, armaimpansa,
jo loitolle jäi koti, ystävät, kansa,
nyt lempensä ruusut hän murskaksi astuu,
nyt jalkansa orpojen kyynelin kastuu,
hänet tyhjyys jo ympäri vyöttävi, raastaa,
ei kauhua kammo, ei säiky hän saastaa,
hän polvia myöten jo polkevi lokaa.
kuin kukkia orjantappura-okaa,

pois karkkosi ammoin jo kauneus lauha,
ovat outoja rakkaus, onni ja rauha,
ei tunne hän autuutta tuokion hempeän,
käsi kosketa häntä ei lapsosen lempeän,
on kielletty hält' ilo kiitävän hetken,
lepo hällä on päässä vain päätetyn retken,
hän riemunsa raiskaa, hän haaveensa hautaa,
hänen tahtonsa on vain tulta ja rautaa.
Kuin kuolo hän käy, kuin miekka hän murhaa,
tiell' aatteensa tuon hälle kaikki on turhaa,
jo allansa rauniot sortuvat ryskää,
hän käy, missä pilvet ja ukkonen jyskää,
hänen mielensä on kuni autio yö,
min halki vain kaikkeus-aattehet lyö,
sydänhaavoista itse hän vuotaa jo verta,
hän tahtovi korkeimman kohdata kerta,
hänen tahtonsa taivaan jo portteja ratkoo,
hän teljet ne seitsemänkertaiset katkoo,
hän askelin mittaa jo määrättömyyttä,
käsin koskee hän kohta jo äärettömyyttä,
on hällä jo kourassa kuolettomuus,
sen eess' yhä ilkuva uudin on uus,
hän syöksyy, hän ryntää, hän kaatuu, hän voittaa,
hänen yllänsä korkea aurinko koittaa.

Helkkyvät hopeiset kielet
yllä, alla, ympärillä:
„Katso, mik' ihana ihme!

Kaikki minkä polki mies
taivas-tietä käydessänsä,
nyt miehen keralla käypi.

Minkä luonnon-vastaiseksi
luuli mies valon-väkevä,
luonnon myötäistä olikin.

Minkä uhmaksi jumalten
uskoi mies tulen-tukeva,
olikin jumalten juhla.

Minkä tahdoksi omaksi,
oli tahto taivahisten,
itse aurinko elämän.

Kaikessa sama on tahto,
vaisto valtava, ijäinen:
toivo kuolemattomuuden.

Suurimmassa, pienimmässä:
elää itsensä ylitse,
suojata oman-sukuista.

Tuo on luonut luomakunnan,
linnut puihin laulamahan,
maat, ilmat iloitsemahan.

Tehnyt valtiat väkevät,
templit, linnat, taidetarhat,
askaret aren ja pyhän.

Soinut kansan kanteleissa,
työssä, toimessa inehmon,
leikissä suvisen luonnon.

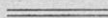
Lasten laulut, naisten naurut,
kevätvirtojen vilinät,
tuota kaikki kuuluttavat.

Sama kuoro kaikkialta
yhtyy äänehen inehmon,
vyöryy, paisuu pauanteena.

Kuolon kanssa kamppaella,
tuo on aateluus elämän,
ritar-lyönti luomakunnan.“

Helkkyvät hopeiset kielet,
yltä, alta, kaikkialta,
toiset raikuu kultakielet,
laulaa luonnon kaikkivalta:
„Ei ole eloa eikä
kuolemata ehdotonta.

Kunakin on kuolema sikäli,
mikäli hänellä mieli,
kullakin on kuolottuutta,
min verran vaatia osasi.
Tehnet suuria tekoja,
elät sä tekosi verran,
nähnet kauniita unia,
elät sä unesi verran,
luonet laulun lentämähän,
elät laulun lentimillä,
väkipyörän vääntämähän,
sen kera liikut ja pysähdyt.
Siittänet pojan pätoisen,
elät kanssa heimon helmen,
puut pyhäiset istuttanet,
itse kaadut puusi kanssa,
koonnet maata, mammonata,
elät maassa, mammonassa,
jättänet järeille muiston,
kera muistosi murennet.“

Täydenny s 2333

